

PRÆDIKEN SØNDAG DEN 12. JUNI 2016 – 3. SETRIN
AASTRUP KL. 9 – VESTER AABY KL. 10.15 – ØSTER
HÆSINGE KL. 14

Tekster: Es.65,1-2; Ef. 2,17-22; Luk. 15,11-32

Salmer: 736,52,365,167,31 ØH: 3,365,167,31

Op, stemmer alle folk på jord
med frydetone sammen:
Halleluja, vor Gud er stor
og Himlen svare: amen.

I dag er vi på rejse til et fjernt land. Et sted, hvor den
varmefflimmer, vi har oplevet i de forgangne dage er hverdag
hele sommeren. Det er scenen i dagens tekst.

Men måske alligevel et sted, der på én måde ligner vores. Fordi
der gribes ind og gribes ud i vores liv på samme måde, som der
gribes ud og gribes ind i dagens glædelige budskab. Det vil vi
se, når vi rejser videre i det fjerne, varme land.

I middagshede og sommervarme. Det flimrer over landskabet i
det fjerne, og tankerne forsøger at finde vej gennem disen.

Der sidder en gammel mand på en stol i skyggen under
halvtaget. Han har siddet der længe. Nu er han alene. Han bor
sammen med sin søn, men sønnen arbejder i marken. Han
synes, han ser ham sjældent og kort. Kun når de hastigt spiser
et måltid sammen, bragt til dem af en pige.

Det er ikke fordi sønnen ikke er venlig. Faktisk er han
umådelig opmærksom og hjælpsom. Passer marker og dyr til
UG.

Men så er det også sagt.

De taler ikke så meget sammen mere. Der er ikke mange ord mellem dem som ikke har været sagt tusind gange før.

Men der er mange ord mellem dem, som aldrig bliver sagt.

Det bliver kun til ord som ”Har du flyttet kreaturerne? – skal jeg bære vand denne gang?”

Der sættes ord på det allermest almindelige.

Men der sættes aldrig ord på det allermest **nødvendige**.

Det som de begge tænker på.

For en gang han drog ud.

Den yngste søn.

Det menneske, som de ikke tør nærme sig i samtale.

Den svære samtale om sorg og savn.

Det havde vakt harme hos den anden søn. ”Du skal ikke finde dig i det” havde han råbt den gang.

Og mange gange siden.

Men faderen tålte ikke kritik af den yngste søn.

Og derfor blev harmen stående hos den ældste.

Den fraværende **blev** hos dem på en forkert måde. Som en angst for at åbne op. En angst for det gode.

For muligheden.

Derfor blev der ikke sat ord på det allermest nødvendige.

Sorgen som de begge bar på allerinderst inde.

Fronterne blev i stedet for trukket op imellem dem. De blev til to fæstninger der i dagene, hvor middagsheden afløste de kolde nætter.

Et menneske var kommet imellem dem.

Et menneske, som de begge havde holdt umådeligt meget af.

Men som var gået sine egne veje.

Fordi mennesker kan gå egne veje.

”Giv mig den del af formuen, som tilkommer mig!” havde han sagt.

Og Faderen havde ikke kunnet sige nej. Det havde han aldrig været god til, når han blev bedt.

Denne gang havde han ikke en gang følt det som et spørgsmål eller en bøn.

Men som et **krav**.

Som en beslutning om at bryde op, der allerede **var** sket inden bønnen overhovedet blev udtalt.

Derfor blev der kun et spørgsmål tilbage:

Hvordan skulle han nogen sinde kunne give den dreng alt det, der tilkom ham?

Han kunne jo ikke sende al sin **kærlighed** med ham. Den ville altid blive tilbage hos faderen.

Det blev til hårde ord mellem den ældste søn og faderen, da den yngste var rejst. Sønnen gjorde sig hård og ville beskytte faderen mod sorgen og tabet.

Men det kunne han ikke. Det prellede af. Faderen ville ikke høre på det.

Og nu lå Kain lå på lur efter Abel.

Igen. Jalousien lå på lur. Sønnen drog ud og tog en masse penge med sig.

Men ikke nok med det; han tog også faderens tanker med sig. Faderens mildhed og godhed forsvandt, og kun stilheden og hverdagsheden blev tilbage i huset.

Men den yngste søn mærkede intet til, at faderens tanker fulgte med.

Det mærkede kun den søn, der blev hjemme. Ham, der arbejdede ude på marken. **Han** mærkede faderens fravær i

dagligdagen. **Han** følte sig forbigået igen og igen fordi der aldrig blev sat ord på alt det, som rørte sig imellem dem. Fordi faderen aldrig sagde: Alt mit er dit.

Ikke før denne dag.

Den dag, hvor varmemflimmeret i det fjerne tog form og åbenbarede.

Et menneske.

De havde tit set et menneske komme gående ad vejen i det fjerne.

Og hver gang.

Hver gang havde den ældste søn set håbet i sin faders øjne.

Hvordan kunne han tro, tænkte den ældste søn. Hvorfor blev han ved.

Han forstod det ikke.

Vreden stod i vejen.

Kain stod i vejen.

Jeg vil ikke være min broders vogter.

Jeg tør ikke tro på det gode.

Men denne gang tog flimmeret form efter en søn.

Et menneske, der vendte tilbage med en sag, der var uforrettet.

Et liv, der var gået i spåner.

Et liv, der havde mistet alt. Næsten alt.

Undtagen et dunkelt minde om en fader, der behandlede sine daglejere med værdighed.

Flimmeret tog form efter drømmen om et liv i værdighed.

Den ældste søn var for længst gået tilbage efter middagspausen og hakkede forbitret i jorden.

For det havde jo været der. Også i dag. Det ubestemmelige blik i faderens øjne.

Det blik som dem, der troede, kaldte for **håb**.
Måske i dag ville varmemflimmeret over de fjerne marker blive til et menneske, der vendte om. Måske i dag ville det afsløre sig, at kærligheden bliver i verden.
Nu havde den gamle mand rejst sig.
Det **var**.
Længslen havde vundet over udlængslen hos den yngste søn. Erindringen om en fortid havde han ikke kunnet ødsle bort. **Den** havde han stadig tilbage.
Den bedste betaling, han kunne få.
Rejsen hjem.
Længslen havde han tilbage. Erindringen havde han tilbage. Men ikke troen – ikke håbet.
Det havde kun Faderen.
”Lad mig gå som en af dine daglejere” Det var de ord, han havde forberedt.
”Min søn her var død, men er blevet levende igen”
Det var de ord, han blev mødt med.
Slagt fedekalven og lad os feste!

Tilbage blev alene det bøjede hoved på marken:
Er jeg min broders vogter?
De nødvendige ord blev endelig sagt. Om end i vrede og trods:
Her har jeg gået!
Og **aldrig**.
Som svar kom de ord, som den ældste søn havde længtes efter. For også han havde længsel. Længsel efter en far, hvis håb og tanker ikke ragede rundt i den fjerne varmemflimmer, men var nær ved i det daglige.
Men nu kom de ord, han havde længtes imod:

Mit barn, du er altid hos mig, og alt mit er dit.
Sådan er kærlighedens væsen, når kærligheden er Guds
kærlighed.
Den misunder ikke og opblæses ikke.
Bærer ikke nag.
Nu kom ordene som et tilbud til den ældste søn:
Nu burde vi feste.

Og lige præcis her må vi som tilhørere træde ind i dagens tekst
og afgøre os. For mere får vi ikke at høre. Det sidste billede, vi
får i dag, er et billede af en søn i festklæder ved et dækket bord,
og en søn med et roejern i hånden, der er ved at tælle til 100 for
at bestemme sig.

Lignelsen kaldes lignelsen om den fortabte søn. Vi kunne kalde
den lignelsen om de fortabte sønner eller lignelsen om den
tilgivende fader. Det gør ingen forskel.

Afgørelsen bliver tilbage: Vil **vi** gå med ind. Vi er indbudte og
bordet er dækket. Fedekalven er slagtet og festtøjet er klar.

Nu burde vi feste!

AMEN